

ZGODNJA

DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi pol in velja po postu za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLVII.

V Ljubljani, 23. svečana 1894.

List 8.

JAKOB,

po usmiljenji božjem in apostolskega sedeža
milosti

knezoškof ljubljanski,

*osem vernikom svoje škofije pozdrav in blagoslov od Gospoda
in Zoeličarja našega Jezusa Kristusa!*

(Dolje.)

4. Kakor se ljubezen in zvestoba, mir in edinost naseli za stalno, in vkljub vsem posvetnim spremembam le ondi, kjer Jezus ni tujec v družini, tako se tudi le ondi izpolnjuje najvažnejša dolžnost, ki jo stariši imajo. Ta dolžnost je kerščanska vzgoja otrok. Taki stariši namreč vedó, da jim otroci niso toliko v last dani, nego le v skerb izročeni, kakor hlapcem v evangeliju talenti, izročeni v ta namen, da si pridobé ž njimi dvojen dobiček. Po kerščanski vzgoji svojih otrok naj se stariši v njih nekako podvojé, in naredé tudi iz njih to, kar morajo biti sami: globoko-verne, vestne kristijane, ki se zvesto deržé Jezusa in njegove cerkve. To je dolžnost in naloga starišev. Kakor je bil poklic svete družine ta, da je bil po njej Jezus vpeljan v ta svet, tako je tudi naloga vsake družine ta, da se po njej vpelje Kristus v nedolžno otroško serce.

To resno in velevažno nalogo pa more izvrševati le tista družina, v kateri živi Kristus po živi veri in dejanski ljubezni. Ali pa bode li mogoče ondi, kjer je vse brezbržno za Kristusa in njegovo cerkev; kjer oče ali mati sama ne verujeta, ali vere dejanjski ne deržita — ali bo mogoče ondi, kjer je vse oterpno v ledenem mrazu, vneti toploto in obuditi novo veselo življenje?

Kako vse drugače je v verni družini, kjer

vera ne tiči samo v razumu, ampak se vglubi v serce in prodere v življenje! Tukaj se pozna in posluša ljubeznjivo povabilo Kristusovo: „Pustite otročiče, naj pridejo k meni, in nikar jim ne branite“ (Marc. 10, 14), in malim ne le ne branijo, ampak jih vodijo veselo k Zveličarju s tem, da jih sami in kar najbolj zgodaj mogoče podučujejo v sveti veri in čujejo nad izpolnjevanjem božjih in cerkvenih zapovedij; da jih vadijo v molitvi in po vzgledu Marijinem in Jožefovem jemljó seboj v hišo božjo; da jih že od najnežnejše mladosti napolnijo s spoštovanjem in ljubeznijo do cerkve in njenih služabnikov, ter jih navajajo, njihovo besedo, kakor je volja in zapoved Kristusova, verno vsprejemati, njihove opomine voljno poslušati in zakramente z gorečnostjo in svetim spoštovanjem iz njihove roke prejemati. V takih družinah poznajo pa tudi žuganje Gospodovo: „Gorjé človeku, po katerem pohujšanje pride“ (Mat. 18, 7), in zato neprestano s skerbnim očesom pazijo na mladino, ter čuvajo kar najskerbneje na to, da se ji ne daje nikako pohujšanje, ne od očeta in matere, ne od starejših bratov in sestrá; ne od domačih, ne od tujih, ne v hiši, ne zunaj hiše; ne z besedo, ne z dejanjem; ne z brezverskimi ali nenravnimi govori, ne s slabimi časniki, spisi in knjigami; ne z zaničevanjem in zasmehovanjem cerkve in duhovnikov, ne s kregom in prepirom, ne s preklinjevanjem in zmerjanjem, ne s pijančevanjem in razuzdanostjo, ne z zapeljevanjem in napeljevanjem v greh. V takih družinah se ne primeri, kar se dogaja dandanes žalibog v tolikih družih. Tam ne podirajo stariši sami s svojimi besedami in vzgledi, kar se je sozidalo pri kerščanskem nauku; tam ne silijo otroka, prelomiti postno postavo; tam ga ne zaderžujejo od spo-

novanja zapovedi, ki ukazuje posvečevanje nedelj in praznikov; tam mu ne obtežujejo na vse mogoče načine, še manj mu onemogočujejo vsprejem svetih zakramentov in to celo o velikonočnem času itd. Tam so velikoveč stariši, ki z lastnim vzgledom poterdijo, kar uči veroučitelj v šoli in v cerkvi. Ko se trudijo, v svojem obnašanju biti živa podoba Kristusova po besedah apostolovih: „Živim, pa ne več jaz, ampak Kristus živi v meni“ (Galat. 2, 20), vsajajo prav s tem tudi v serca svojih otrok Kristusa ter skerbé zanj, da v duhovnem pomenu, z rastočo vero in ljubeznijo v njih raste in se okrepi in razvije „v popolnega moža,“ kakor pravi apostol (Ephes. 4. 13). Če tako ravnajo, so stariši res roditelji v višjem pomenu, ker ne preskerbé svojim otrokom le minljivega in posvetnega življenja, ampak tudi večno nebeško življenje.

O pobožnih pastircih pripoveduje sv. pismo: „Prišli so hité (v Betlehem), in našli Marijo in Jožefa in dete“ (Luc. 2, 16.): in o svetih treh kraljih: „Našli so dete z Marijo“ (Math. 2, 11.). Tako naj bi pač bilo tudi v vsaki družini: stariši s svojimi otroci: z drugimi besedami: stariši skerbni za srečo svojih otrok, otroci veseleči se varstva svojih starišev. A ne le pozemeljska ljubezen, ampak višja, nadzemljiska ljubezen, ki izvira iz ljubezni do Jezusa, veže naj vse. Ljubezen starišev do njihovih otrok bodi odsév ljubezni Marijine in Jožefove do Jezusa, ljubezen otrok do starišev pa odsév ljubezni Jezusove do Marije in sv. Jožefa. — Ako se pa primeri, da otrok zaide na kriva pota in se začne zgubljeni, o tedaj naj stariši ne mirujejo in ne počivajo, dokler ga ne najdejo in ne pripeljejo nazaj na pravo pot. Ko se je dvanajstletni Jezus zgubil svojim starišem, so le ti vedeli, da on kot pravi Bog ne more terpeti škode na svoji duši. In zares, našli so ga na svetem kraju, v tempeljnu Gospodovem. In vendar s koliko bridkostjo in žalostjo sta ga iskala! (Luc. 2, 44 seq.) Ravno tako, da, še veliko bolj morajo iskati stariši in moliti, dokler ne najdejo zopet in ne pridobé za Gospoda svojega otroka, zgubljenega ne telesno, ampak dušno. Na tak način pokažejo, da so res kerščanski stariši, stariši, ki se bolj bojé dušne, kakor telesne smerti svojega otroka!

(Dalje nast.)

Dolžnosti in pravice delavcev.

(Dalje.)

Janez: Dolžnosti proletarcev in delavcev so sledeče: izverševati vestno in natančno delo, katero opravljati so se prostovoljno in po pravici pogodili; ne poškodovati blaga in ne žaliti osebe delodajalceve;

kedar branijo lastne pravice, vzderževati se vsacega nasilstva; ne družiti se z zlimi, hudobnimi ljudmi, ki obetajo delavcu zlate gradove; a mu ne prinesó družega, kot nepotrebno kesanje ter dušno in gmotno škodo.

Takó pišejo sv. Oče v svoji okrožnici.

Tone: In kaj pišejo o dolžnostih delodajalcev?

Janez: Odgovoril Ti bodem skoraj, a prej se še malo pomudiva pri dolžnostih delavcev in potem Ti bode boljše razumeti dolžnosti delodajalcev. „Delavci morajo izverševati vestno in natančno ono delo, katero opravljati so se prostovoljno in po pravici pogodili.“ — Spolnuješ li Ti le-tó svojo dolžnost, ki je edino sredstvo, da se poverne spet ljubi mir med delavce in delodajalce in da se ublažijo razburjeni duhovi. Spolnuje li delavec le-to svojo dolžnost? — Ako je dnina za osemurno delo 80 krajcarjev, dela li delavec teh osem ur popolnoma. Ali ne uterga nekoliko sedaj zjutraj, sedaj zvečer, sedaj spet opoldne. Jaz nočem nikogar dolžiti; ali včasih si malo vprašati vest pa ne škoduje nikomur, prav nikomur ne. Ako delavec ne krajša časa odločenega v delo, tedaj se mora reči, da je res verl in pošten in da vestno in natančno spolnuje svoje dolžnosti. Gospodar mu ne smé tedaj niti vinarja odtegniti od njegove mezde. In če bi se vendar prederznil kedaj kaj takega storiti, poišče naj si delavec pravice pred sodiščem, toži naj ga pred Bogom in ljudmi, kajti tak delodajalec ni družega kot tat. — Bi li Tebi ugajalo, če bi Ti gospodar le en vinar odtegnil od dogovorjene plače?

Tone: O ne, prav gotovo ne! To si že lahko mislite sami.

Janez: Le mirno in trezno razmotrivajva celo zadevo! Saj veš, da sem prijatelj miru. Ti znaš, da želim, da bi si Ti pridobil polagoma oni čut, ki Ti takoj na prvi mah pokaže, kaj je v vsaki stvari dobrega in slabega. Vedi, na ta namen kažem ti zasluge in krivice delavcev in delodajalcev v pravi luči, da zaveržeš razne napačne, jednostranske in krivične predsodke in sovraštvo proti kakemu stanu.

„Največja napaka v delavskem vprašanji,“ pravi sv. Oče v dotični svoji okrožnici, „je doumevati, da je jeden socijalen stan že po naravi sovražen družemu, kakor da bi bila narava ustvarila bogatine in reveže zato, da bi se brez premirja sovražno borili med seboj.“

Tone: Prav pravite. Takó gotovo, kakor razsvetljuje zemljo solnčna svetloba, ravno takó gotovo je, da na zemlji biva sovraštvo med tema dvema stanovoma. Dobro vem kolika zavist delavcev vlada napram bogatinom. Kedar imamo shode in razprave o socijalnem vprašanji, ni brez vsakoverstnih očitanj nasproti kapitalizmu. Na drugo stran pa tudi dobro veš, kakó se obnašajo časopisi kapitalistov nasproti našim društvom in našim shodom in jih psujejo.

Janez: Vidiš, vsega tega sovraštva bi ne bilo prav čisto nič, ako bi se oboji ravnali po naukih naše sv. Cerkve. Sv. Cerkev nalaga jednake dolžnosti in jednake pravice bogatinom in revežem. Ako bi obé strani pöprijemale se teh svojih od sv. Cerkve priznanih jim pravic in spolnovali jim nalagane dolžnosti, nastala bi na zemlji jednakost. Ne sicer ona, o kateri sanjajo socijalisti in katera je sama po sebi nemogoča in nesmiselna, pač pa ona kerščanska

sloga, vsled katere bi vsakdo zamogel v miru in soglasji z drugimi.

Tone: In kako bi bilo to mogoče v sedanjem stanju.

Janez: Razložil Ti bodem na lahko umeven način na človeškem telesu, ki je popolno bitje. Ti vidiš, da je na človeškem telesu glava nad nogami. V glavi ima svoj sedež razum. V nogah nima svojega sedeža noben odličnejši del telesa. In vendar so glava in noge drug drugemu potrebni. Kaj bi bilo iz človeka, ako bi imel samo glavo? Najnepopolnejše bitje. In kaj bi bilo iz njega, ako bi imel samo noge? Nič, prav nič ne. — To je zelo lahko umljiva stvar. Glava in noge podpirajo se drug drugega v medsebojnem delovanju. „Tako hoče narava, da se vredé in uravnaje v družabnem življenju razmere teh dveh stanov in da nastane med njima ravnotežje. Jeden stan rabi absolutno drugega. Ni kapital ne more obstajati brez dela, pa tudi delo ne brez kapitala.“

Tone: Da, ako bi kapitalisti znali, da nas rabijo, ravnali bi z nami drugače.

Janez: To vedó dobro. Toda, če je njihova dolžnost, ne prekoračiti meje svojega nadgospodstva, je dolžnost delavcev, ne prekoračiti in ne zlorabiti svojega sodelovanja. Berž ko jeden to stori, nastane neprizanašljiv boj. Ako bi se oboji ravnali po pravici, ali bolje, po dolžnostih, katere jim nalaga cerkev, nastala bi najlepša edinost.

Tone: Prav! Katere pa so te dolžnosti? Naštejte jih najprevo! (Dalje nastl.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Terst. Monsignor Andrej Sterk, kapteljski dekan itd. itd. v Terstu, imenovan je Kerški škof (Veglia). Rojen je bil novoizvoljeni v Voloski, tedaj Istrijan, 28. listop. 1827, duhoven posvečen 24. kimovca 1853. — Ad multos annos!

Ljubljana. (25letnica katoliške družbe.)

Govor prelata dr. A. Čebaška o svečanosti 25letnice katoliške družbe v Ljubljani 2. svečana 1894.

(Konec.)

b) Za svoj prvi namen, buditi namreč kat. zavest in življenje, je skerbela družba tudi s primernim podukom. Koliko potreben je poduk sploh, to vé in priča vsa človeška družba; kajti le poduk zbudí človeške dušne moči in jim daje potrebno znanje; v ta namen je Kristus zapovedal: Pojdite in učite vse narode; v ta namen so različne šole in naprave. Tudi naša družba je skerbela za potrebni poduk na razni način in sicer 1. ima veliko knjigarno starih in novih bukev, tudi veliko dobrih časnikov; vse to so pridni člani radi čitali in tudi na dom dobivali. Obče pa je znano, kako branje dobrih knjig vpliva blagodejno na človeka, mu kot luč razsvetli duha in ogreje serce za vero in čednost. Komu niso znani keršč. junaki, sv. Avguštin, sv. Ignacij, sv. Terezija in drugi brezštevilni, katere je ravno branje dobrih bukev vnelo za sv. reč in

poterdilo v dobrih sklepih! Naj bi oni, ki jim je mar za poduk in napredek, ne prezirali lepe priložnosti, ki jim je tukaj skorej zastoj na ponudbo, in se je radi in pridno posluževali v svoj obilni prid in pravi napredek. Vsim veljá: „tolle et lege! — vzemi, beri!“

2. Za primeren poduk je bila omislila družba za možke člane v zimskem času podučljive govore o raznih verskih, zgodovinskih ali času primernih predmetih, katere so nekteri govorniki prav temeljito in mojstersko izdelovali in propovedovali. Le škoda, da je bilo vdeleževanje od strani poslušalcev premalo, ter ni bilo vredno se truditi z govorom pri redko obstavljeni dvorani. Ta malomarnost je govornikom zaperla sapo, in vlani so prenehali ti govori, kar je gotovo v kvar naši reči. Gotovo pa bi se spet vpeljali, ko bi bila zanimivost večja. Tudi za dekleta osnovana večerna šola je o začetku obudila veliko veselje in navdušenost; pa je hitro ugasnil prvi ogenj; vdeleževanje je pešalo, šola je jela hirati in je zamerla.

3. Za poduk je bila začela naša družba tudi izdajati sama primerne knjižice, z naslovom: „Glasi kat. družbe,“ in je ravno na tem polji naj lepše napredovala. Z začetka je namreč skusila le z malimi knjižicami različne vsebine. Da bi se mogle tudi obširnije tvarine obravnavati, je izdajala pozneje vsako leto le jeden večji zvezek v poduk in zabavo. Tako je narastlo število tih knjižic na 20, 14 manjših in 6 večih. Knjižice, katere so se pridno čitale, družbo oživljale in prav uspešno, plodonosno vplivale tudi čez meje kat. družbe. Še bolj pa se je izdaja lastnih knjižic povzdignila poslednjih sedem let, ko so se po neutrudnem prizadevanju odbornika g. dr. Lampeta spet oživile priljubljene dobro znane Drobtinice, in dajale še obilniši, tečnejši hrano pridnim bralcem. Zato hvala za trud gosp. vredniku in vsim sodelavnikom; prijazni poziv in opomin pa vsim, ne le članom, tudi sploh vernim Slovencem, da sedaj še bolj marljivo segajo po dobri, zdravi hrani. Družba sama želi, da naj se pridno rabi podučljivo in spodbudno čitanje te izverstne knjige, ki krepča duha za vse dobro in mu daje pravo omiko in krepost.

Tako je naša družba delala na tistem za zdrav poduk in gotovo ne brez uspeha; želela pa je še več storiti, ali od ene strani ni imela zdatnejših sredstev, od druge strani pa je ovirala malomarnost večih vspéh.

c) Ker se je naša družba širila, in se zato ni mogla ogniti vsemu političnemu življu, si je z vladnim dovoljenjem že l. 1871 osnovala tudi kat. politično društvo z namenom, da pretresa cerkveno-politične zadeve, da brani cerkvene in narodne pravice in koristi v mesečnih shodih. To politično društvo, lepa mladika in sestra naše kat. družbe, je krepko podpiralo poglobitve namene kat. družbe; po potrebi se je pečalo tudi z važnimi deržavnimi vprašanji, krepko je zavračalo prederzne napade iz nasprotnega liberalnega tabora, kjer so radi nos vtikali tudi v cerkvene zadeve, n. pr. v papeževo nezmotljivost, v bogoslovska semenišča itd., politično društvo pa jih je krepko zavračalo, in je resno šibalo nove šolske zakone, slabe časnike, brezverstvo, civilni zakon itd. Tako je mlada sestra živahno in uspešno delala na strani starejše sestre, krepko se je vkoreninila in obetala boljšo bodočnost, bila je to res zlata doba naši družbi; pa kdo bi bil mislil,

vsled neznatnega pogreška je bilo že 1874 vladno razrešeno.

Obče smo obžalovali to nepričakovano nezgodo živo smo čutili potrebo tacega društva, in pri vsaki priložnosti smo povdarjali to potrebo in želeli, da se to politično društvo, po razmerah in potrebah prenarajeno, zopet oživi, in na cerkvenem in političnem polju spet vspešno in blagodejno dela neustrašeno. Dolgo je bilo vse zastoj! Še le pred tremi leti se spolni ta splošnja želja s tem, da so znani gospodje osnovali na katoliški podlagi novo samostojno politično društvo, katero zamore vstreči katoliškim potrebam in željam, in za res dela plodovito v katoliškem duhu. Tako je posrednje tudi ta družba verla hčerka naše kat. družbe, slava ji!

II. Tudi za svoj drugi dobrodelni namen je naša družba kot pravi usmiljeni Samaritan, delala od začetka in skozi in skozi po moči marljivo in izdatno zverševala po zapovedi keršč. ljubezni. O tej točki le kratko nekatere besede.

1. Družba je večkrat nabirala milih darov za sv. Očeta o Njihovem žalostnem položaji, in se je s tem skazovala dobro hčerko — predobrega očeta; ni se bala jezikanja lškarijotov, ki so zavidali in očitali to blago djanje.

2. Družba se je ozirala na domače hišne reveže, za katere se je osnoval poseben odsek, ki je določeval, katerim naj se deli miloščina, bodisi v denarji, obleki ali hrani, kolikor je moč in treba. Tudi vnanjih nesrečnih ni pozabila, in je pomagala poškodovanim po ognji in toči ne le v domači deželi, temveč tudi sosednje Istre in Hervatske ni prezerla.

3. Družba tudi svetih misijonov ni pozabila, bodisi doma ali v daljni Ameriki in tužni Afriki. Osobito pa je obračala svojo skerb na zanemarjeno tužno Bosno, ki je spet prišla pod našo katoliško vlado, in ji je oskerbovala raznih darov, ne le v denarjih, še bolj v cerkvenih opravah, obleki in perilu, pošiljala monstrance, kelihe, svečnike in kadilnice, in sicer popred v Banjaloko nesrečnemu gosp. Val. Lahu, pozneje po znancih v Sarajevo, Dubico in celo v Mostar v Hercegovini. V ta namen so verni radi dajali, ker se je v resnične potrebe dobro obračalo. Zato bodi vsim iskrena zahvala in božji blagoslov tu in tam.

4. Da bi družba vse te darove bolj vspešno in zdatno obračala, je skušala že prva leta v posebnih odsekih sejah pot pripravljati Vincencijevi družbi, ki sloví zavolj svoje izverstne osnove in prave kerščanske ljubezni po vesoljnem svetu. To blago misel so poprijeli nekteri člani naše družbe, in so l. 1875 to koristno družbo z dobrim vspehom začeli snovati, in že l. 1876 se je ustanovila in sicer od začetka v jedni, kmalo v dveh konferencah, namreč sv. Nikolaja in sv. Jakoba v splošnje veselje in zadovoljnost. Od sedaj je skerb za domače reveže prevzela ta cerkvena družba in po svoji izverstni osnovi s pomočjo raznih dobrotnikov vse prav vspešno in blagodejno oskerbuje. Tudi ta družba se sme imenovati blaga hčerka naše družbe, ki je še vedno v tesni zvezi z njo in jo podpira na mnoge načine, n. pr. nakloni ji dobrotnih darov na Rožniku, čiste dohodke družbinih tombol, brezplačno ji radovoljno pripušča prostore za konference itd. Prav lepo ste hči in mati v lepi zvezi in edinosti. Naj zato obe spremlja obilni blagoslov božji!

5. Naj še omenim družbino skerb za pravne potrebe. V sili se je družba obračala do mestne gosposke, da se odstranijo javna pohujšanja in nerodnosti. Celo do ministerstva se je obrnila za pomoč zoper nerednost v c. kr. tovarni, in ne brez vspeha. Sicer so v dušni prid vernih članov tudi ss. maše na Rožniku poleteli in posebej še za vsacega umerlega družtvenika. Vernemu kristijanu je vse to v veliko tolažbo; družbi pa bodi za vse to čast in hvala!

III. Še krajši naj zadnjič omenim tretji družbin namen, namreč zabavo ali kratkočasno razveseljenje, ki je v zvezi s prvima (utile dulci). Že prvo leto so se bile vrnjavale večerne zabave z govori, petjem in igro. Tudi prijazni izleti na Rožnik, Dobrovo, Šmarno goro itd. so bili v razveseljevanje vdeležnikov. V zimskem času so se skozi vsa leta napravljale priljubljene tombole, ki so zbrane razveseljevale in jim tudi dušno koristile, ker so se začenjale s primernim podučljivim govorom. Razun razveseljevanja in poduka so imeli še drugi, dobrodelni namen, ker so se čisti dohodki obračali za revne in nesrečne, za Vincencijevo družbo in domače potrebe. Zato so bile te tombole priljubljene in skozi vsa leta močno obiskane, ter so nekoliko odškodovale tiste družabnike, kateri se sicer niso mogli vdeleževati družbinih govorov in so se po trudu tedna v nedeljo radi odahnil pri pošteni zabavi.

Ne more se tajiti, da je naša kat. družba in po nji prebujeno Vincencijevo in politično društvo s svojim delovanjem pot gladilo diki in kroni vsega katoliškega gibanja — našemu slavnemu katoliškemu shodu, čigar tehtne resolucije se bodo po tih družbah v narodu širile in ohranile; v to pomozi mili Bog v blagor naroda našega!

Sklepam: Podal sem vam le poveršni obris delovanja naše kat. družbe. Res ni velikansko, le bolj tiho in skromno je, pa blagodejno na vse strani; več bi želeli mi in vi; pa veči vspeh so zadržavale razne ovire, notranje in vnanje, katere odstraniti ni bilo v naši moči. Vendar rečem: 1. bodimo Bogu hvaležni tudi za mali pa lepi vspeh; vsaj Bog gleda bolj na resnično dobro voljo, kakor na vnanji blišč; sadimo na dalje in Bog bo dal rast; tudi iz malega zernja zraste polagoma veliko drevo; le glej, kako skromen je bil začetek pri zavodu Don Bosko ta, in kako prečudno, kako velikansko se je širilo z božjo pomočjo po vsih krajih. Res se mi ne smemo nadjati tacega vspeha, pa je tudi res, da ni prikrajšana božja roka, ki zamore tudi iz kamna narediti Abrahamove otroke.

2. Množimo našo družbo po vnanjem, t. j. naj raste število njenih članov, kajti v množini je večja moč, in bo tudi veči vspeh. Naj bo zato vsak družabnik nov poverjenik ki nabira novih udov za družbo in bo lepo rastla, kakor perve čase, ki je bila hitro narastla na pol drugi tisuč. Ko bi se bila primeroma ves čas tako množila, bila bi zdaj mnogobrojna vojna, ki ima v oblasti mesta, terge in vasi, in je kos vsakemu navalu brezverske tolpe. V naj boljšem pomenu naj veljajo tu besede: *crescat et floreat!*

3. Boljšajmo našo družbo tudi po jedru in duhu, da ne bo le brez madeža in pege, marveč na vse strani sijajna, plemenita, polna duha ljubezni in gorečnosti; naj ne bo kot blede luna le merzla, temuč kot zlato svitlo solnce, ki sveti in greje ter vse oživlja in budi. Naj se vresničijo tudi v nji Gospodove besede: Tako naj sveti vaša luč, da vidijo

Ijudje vaša dobra dela in hvalijo Očeta, ki je v nebesih. Kako blagodejno bi vplivala na vse strani družba tako prerojena!

4. Sploh pa delajmo vsestransko za dobro stvar (in to je izvestno tudi naša družba), za blagor do sedaj še vernega naroda tem bolj, kolikor bolj sila pritiska in nevarnost raste, enako hudi povodnji. Časi so resni. Od jedne strani raste oduševanje in krivica, od druge pa beda in siromaštvo; pri odraščanih gerda surovost, pri malih zanemarjenost odreja prestopa vse meje in sega do verhunca. Kako pomagati? Posvetnjaki iščejo pomoči v novih postavah, v napredku vede; pa vsi taki nasveti so le kapljica vode na zbeljeno železo. Kaj naj storimo mi? Ali bomo malomarno le gledali, ko nevarnost le raste in žuga setev pokončati? Posnemajmo Gospodove učence, ki so v nevarnosti na morji k Njemu pristopili in prosili: „Gospod, reši nas; poginjamo!“ Tudi naša pomoč je v imenu Gospodovem, On je blizo njim, ki ga kličejo; v svoje kraljestvo je On tudi nas poklical, pod njegovo zastavo se vojskujemo; kot novi Makabejci se deržimo zvesto njegove postave. Enaki Izraelcem zidajmo novi nebeški Jeruzalem po sužnosti, deržimo v jedni roki orožje zoper sovražnika, z drugo delajmo za sveto mesto — nebeški Jeruzalem. Glasno nas kliče in budi današnja svečanost 25letnice na delo, da naj se naša družba oživi in širi; kot dobro seme naj rodi stoterni sad, sv. Cerkvi v čast, milemu narodu v korist. Dobrotljivi Bog naj daje svoj obilen blagoslov za dosedanje in za daljne delovanje kat. družbe!

Koroško. (Nesramno obrekovanje.) Č. g. Greg. Einspielerja, župnika in poslanca v koroškem deželnem zboru, obrekujejo, da si je pridobil velike zasluge za razširjanje razkolenogerške vere in da v tem oziru dela ne le po Koroškem, temuč da njegovo delovanje sega tudi v druge dežele! Zoper to ostudnost se je oglasil gosp. Einspieler z očitno izjavo v „Miru“ številki 5 in pravi, da slutiti, odkod da zvirja in kam méri ta komedija ravno v tem času, ter je že storil korake in si bo na vso moč prizadeval, da tej zvijači pride na sled.

V deželnem zboru je poslanec Einspieler vterjeval svoj nasvêt, da naj bi se za postrežbo v bolnišnici najele usmiljene sestre. Hvalil je usmiljene sestre, kako z bolniki ljubeznjivo ravnaajo, opomnil, da jih dežela želí, da ne zahtevajo pokojnine, da so tudi na Štajarskem po vseh bolnišnicah in so vsi z njimi zadovoljni. Poslanec Pongratz pravi, da njemu bi bila v bolezní ena usmiljena sestra bolj po volji, kot tri posvetne strežnice. Škof močno priporočajo Einspielerjev predlog. Toda vse zastonj, predlog za sestre se je odklonil! — To je čudna inteligenca, za katero se pa najberže tudi šibe močijo.

Nabiranje Mohorjevih družbenikov za leto 1894 se konča 5. marca. Družba torej prosi poverjenike, gg. duhovne in druge rodoljube, naj se potrudijo to družbo ohraniti, delati zanjo, kar je v njih moči. Knjige, ki se bodo dobile za 1 gld.: 1. Velike zgodbe sv. pisma; — 2. Kerščansko devišstvo; — 3. Umni živinorejec; — 4. Naše škodljive rastline v podobi in besedi; — 5. in 6. Slovenske Večernice in Koledar družbe sv. Mohorja. — Kerščansko devišstvo se more dobiti tudi vezano, ako se dodá 40 kr. za knjigo v platno vezano, v usnje z zlato obrezo pa 60 kr.

Bosna. Osemdesetletnico svojega življenja je 4. svečana obhajal prevzvišeni gospod škof dr. Jožef Juraj Strossmajer. „Verhbosna“ v imenu Bosne kliče slavo „velikemu dobrotniku katoliške cerkve v Bosni in posebej ondotnega bogoslovnega seminista.“

V češčenje presv. Rešnjega Telesa je bilo pustno nedeljo v stoljnici presv. Jezusovega Serca od 6ih zjutraj do 6ih zvečer presv. Rešnje Telo izpostavljeno Redovno in svetno višje in nižje duhovstvo se je verstilo v počesčevanji. Enako je bilo na pustni dan v cerkvi sv. Vincencija, kjer je preč. P. provincijal Andr. Buzuk ob 9ih imel slovesno sveto mašo itd.

Frančiškanski gg. bogoslovci kapistranske okrajine so marljivo zbrali in na svitlo dali vse, kar je hervaška knjiga do zdaj imela o junaškem delu velikega frančiškana (sv. Frančiška Asiškega), vmes so tudi dela proslavljenih hervaških pesnikov: Fra-Gerge Marića, Ilije Okrugića, Jovana Hranilovića, Miroljuba. Cena je delu 1 gld.

V prelepem postnem pastirskem listu prevzvišeni gospod škof Strossmajer govori o nesrečnem grehu, o terpljenji sedanjega življenja, o smerti, toplo priporoča moliti za sv. očeta Papeža itd.

Občni zbor Vincencijeve družbe 11. februarja 1894.

Govor prečast. g. predsednika.

Predragi sobratje Vincencijeve družbe!

Bodi mi dovoljeno, da Vas pri današnjem shodu pozdravim naj pervo s častitljivim starokerščanskim pozdravom: Hvaljen bodi Jezus Kristus.

Pred 4 dnevi nastopili smo, preljubi sobratje, resni postni čas, katerega sv. pismo, kakor smo ravno danes pri sv. maši brali, imenuje sveti čas, čas milosti, bogoljubni čas, dneve zveličanja; in naša ljuba mati, sv. Cerkev nas resno opominja, da pred vsem mislimo naj na tisto eno, ki je edino potrebno, da naj skerbimo za zveličanje svoje neumerjoče duše, da naj se prizadevamo za dobra dela, vzlasti da z zverševanjem del kerščanske ljubezni si skušamo nabirati zaslug za večnost.

Ta opomin, ta klic svete Cerkve zadeva sploh vse vernike, slehernega kristjana, a osobito in mnogo bolj veljá udom Vincencijeve družbe, veljá nam, kajti kot Vincencijevi bratje prevzeli smo velevažno nalogo, posnemati lepi izgled blagega društvenega svojega patrona, sv. Vincencija Pavljanskega.

Res blaga in zaslužljiva, a tudi težavna je ta naloga, ki smo jo dobrovoljno prevzeli, zedinjena z mnogimi težavami in žertvami, spojena z žertvovanjem samega sebe. Da človek ne opeša, se ne utruji, potreba mu je pomoči od zgoraj, potreba posebne milosti Božje; in da to ložej zadobi, vstanovilo se je pri Vincencijevi družbi več društvenih praznikov s popolnimi odpustki. Pervi taki društveni praznik obhajamo ravno danes, kot pervo postno nedeljo. Priliko tedaj imamo vdeleževati se cerkvenih dobrot, popolnih odpustkov, in tako vterjeni in podpirani s pomočjo Božjo zamoremo vstrajati v težavnem, vzvišenem svojem poklicu, da ga moremo zverševati v prid svojega bližnjega, a zraven tega pa tudi sami

nase ne pozabimo, kar je vzlasti tudi važen namen Vincencijeve družbe.

Ker je današnji shod prvi v tekočem letu, ter smo še le pred kratkim spet 1. društv. leto doveršili, se vsakako spodobi, da se ozremo še nazaj na preteklo leto, v katerem smo silno veliko dobrot prejeli, ter se hvaležne skazemo za ves blagoslov Božji, ki je spet 1. 1893 prav očitno spremljeval delovanje našega društva. Umestno bi bilo toraj tudi predložiti letno poročilo stanja in delovanja Vincencijevega društva; a spet to leto se je stvar zavlekla, da poročilo ni še na svitlo prišlo; pride pa v kratkem. Za danes zamorem slavnemu zboru to-le poročati:

Vincencijeva družba naša obstoji iz 3 konferencij, 2 ste v Ljubljani in 1 v Teržiču, ki spada tudi v področje kranjskega centralnega sveta. Dalje ima 1 sirotišče (Marijanišče).

Delavnih udov bilo je pri vseh 3 konferencah 77 (I. 25, II. 33, III. 7)

Spremembe 1. 1893. Umerl je jako vestni, delavni ud, g. Kajetan Krašovic, velik prijatelj ubogih. Bog mu daj večni mir!

G. Vagaja preselil se je v Terst, kot novoimenovani c. kr. poštni kontrolor.

G. Galle prestopil je od konference sv. Jakoba k oni sv. Nikolaja.

Novo pristopili pri konf. sv. Jakoba čč. gg.: Župnik Frančišek Barborič, prof. bogoslovja dr. Jos. Dolenc, mestni vradnik Rudolf Eggenberger in umirovljeni železniški vradnik Jož. Lilek.

Podpiranih družin bilo je skupaj 322, in sicer I. konf. 134, II. 133, III. v Teržiču 53.

Dohodkov I konf. 1768, II. konf. 981 gld. 43 kr. III. 4314, skup 7063 gld.

Izdatkov I. 1787, II. 957 gld. 21 kr. III. 918, skup 3662 gld.

V Marijanišču je bilo 150 sirot in 7 azilcev. Izdatkov je bilo vlani 20.349 gld.

Dobrotniki: Kranjska hranilnica darovala je za Marijanišče 700 gld., za azil 200, za telovadnico 200 in po 150 gld. za vsako tukajšnjih konferenc.

Julija Materna, † 23. febr. 1893, zapustila je Marijanišču 4000 (čistih 3565) gld.

† Krašovic Vinc. družbi 25 gld., ki so se razdelili med 2 konf. in Marijanišče.

Za sv. Očeta poslalo se je 78 gld., zbirka 3 konferenc, I. 27, II. 31, III. 20 gld., v Pariz v spomin 50letnice škofovanja papeževega.

Konečno še serčna zahvala vsim blagim dobrotnikom in podpirateljem našega društva. Mili Bog jim poverni vse stotero v sedanjem in prihodnjem življenju. Mi pa, mili sobratje, delajmo neutrudno tudi zanaprej ubogim v prid, pa v svoj časni in večni blagor!

Glagol -- ločiti.

Eno znamenj današnjega časa je glagol: ločiti. Ta besedica šumi na daljo in širjavo po Evropi med prostomišljaki. Ločiti n. pr. usmiljene sestre od bolnikov, umirajoče od duhovnov, verna serca od katoliškega shoda, ločiti kaplane od župnikov, župnike od višjih duhovnov, ovčice od pastirjev, vernike od škofov, rimskega katolika od rimskih čitateljev, goreče duhovne od učne mladine, sploh katoličane od papeža in ravnosledno vse skupaj ločiti od Kristusa! . . . . To je delo antikristovo. Kako bode pa

takrat, ko bo Kristus prišel ločit: ovčice od kozlov, pravične od grešnikov, spokornike od terdovratnih?

Verzimo iz gramatike to nesrečno besedo „ločiti“, če bi tudi to izbacjenje imelo nam dvojko prinesiti pri ljudéh, kajti boljše je z dvojko priti na desno, kakor z enkljo na levo stran. . . . „Ali“, pomisliti je: besedica ločiti je tudi dobra, ki se je prostomišljakom že zelo priljubila; naj le ostane v besednjaku; kajti tudi ločitev je večkrat potrebna, ako hočemo priti na desno stran. Kako? Tako-le: ločiti se moraš od skušnjavca, ločiti se od greha, ločiti se od nekacih nevarnih prilik, oséb, od prepovedanega branja, ter od znanih zanikarnih časnikov in lističev, ločiti se včasih celo od dobre službe, od mastnega zaslužka. Naš Gospod še več zahteva, kar je tebi in meni dobro znano in ne bom še ponavljal.

Tedaj beseda ločiti naj ostane v slovnici in v besednjaku; toda rabi naj se na pravem mestu; če ne, verjemi: angelj bode prišel in ti nalogo tvojo prečertal, ti pojdeš s slabim spričevalom pred sodbo! „Modrost tega sveta“ ti takrat ne bo pomagala. Tebi, če umevaš latinščino, naj ti povem v izvirni besedi, kaj govori eden naj večjih učenjakov „o modrosti tega sveta“. Tako-le je govoril in zapisal: „Hujus mundi sapientia est, cor machinationibus tegere, sensum verbis velare; quae falsa sunt, vera ostendere; quae vera sunt falsa demonstrare.“ Ako pa premalo razumeš, naj ti pretolmačim, to se pravi namreč: „Modrost tega sveta je: Serce s potuho zagerniti, pomen reči z besedami pokriti: kar je lažnjivo, za resnico kazati; kar je resnica, za laž ovajati.“ Toda z „modrostjo tega sveta“ ne boš opravil nič, nobeno motanje in zavijanje, nobeno pokrivanje in zagrinjanje ti ne bode nič pomagalo, ker vse misli, besede in djanja bodo v večni luči očitne. Svetujem ti torej kot prijatelj, ne išči „modrosti tega svetá“, temveč poprimi se prave modrosti, katero oni isti véliki učenjak pojasnuje in pravi: „At contra, sapientia Justorum est, nil per ostensionem fingere, sensum verbis aperire, vera ut sunt diligere, falsa devitare, mala libentius tolerare, quam facere, pro veritate contumeliam lucrum putare. Sed haec Justorum simplicitas deridetur. . . .“ „Temu nasproti pa je modrost pravičnih: „Z lažnjivim videzem ničesar ne počenjati, kar je v sercu z besedo povedati, resnico ljubiti; hudo rajši terpeti kakor pa učiniti; v dobiček si šteti, ako za resnico krivice, psovanje terpi. Toda zasmehuje se taka priprostost pravičnih. . . .“ (L. Moral. S. Greg. P.) Kaj pa ob času vesoljnega ločenja? Se bo mar še zasmehovala modra priprostost? . . . To bodi naloga za postno premišljevanje.

Odrešenikova britka smert.

Poglej, o človek stezo tó,
Z rešnjó namočeno kervjó!
Sam Božji Sin terpi takó,
Terpi voljnó, terpi groznó.
Zadene križ si na ramé,
Terpi za greh — za-te, za-mé;
Jaz pa le branim se terpeti,
Ko grehi moji so nešteti!
Odpusti Jezus moje zmote,
Usmili grešne se sirote! . . .
Poglej, o človek, stezo to,
Z rešnjó namočeno Kervjó.

Pod križem pada, omedlí
 Za grehe moje, vsih ljudi.
 Glej nežno, sveto to Teló,
 Terpí britkó, terpí voljnó.
 Ko gledam v duhu ta prizor,
 Krog Njega bričev čudni zbor:
 Zakaj jaz tožim tako zlo,
 Ko večni Bog terpí takó!
 Meč rani Materno Sercé,
 Ko ljubi Jezus memo gré:
 Ne smili tebi se ta Mati,
 Ko greha nočeš nič se bati?
 Gre dalje skoz druhali zbrane,
 In Simon gleda ga od strane
 Le prisiljeno približa
 Se počasi tje do križa.
 Kervavi pot obliva ga
 S pertom hití Veronika:
 „Oteri Jezus si obraz
 Ki toliko terpiš za nas!“
 Hvaležno pert ji izroči,
 Obraz v spomin ji zapustí.
 Pod križem pade, omedlí
 Za grehe moje, vsih ljudi;
 Poglej, o človek, stezo tó
 Z rešnjo namočeno Kervjó!
 Prihaja blizo smertne gore,
 Od truda skoraj onemore;
 Stojé pa blage tam žené,
 Se Jezus smili njim v sercé
 Hvaležno sprejme njih čutilo
 Podá jim nauk in svarilo;
 In gre po poti dalje tej
 In pade v tretje, — človek glej:
 Pod križem pade, omedlí.
 Za grehe moje, vsih ljudi.
 Glej nežno sveto to Telo
 Terpí voljnó, terpí britkó.
 Od b'ričev vedno dalje gnán
 Prispé do gore, polni rán —
 Na križ ga terdi zdaj razpnó,
 In bijejo hudó, hudó!
 Zdaj križ povzdignejo na kviško,
 Oj sveto glej Telo merliško —
 Med nebom, zemljo zdaj visi,
 Terpi za grehe vsih ljudi,
 Sam Božji Sin terpi takó,
 Terpi voljno, terpi britkó.
 Končan je trud, končan je boj.
 Še zadnji Te obliva znoj,
 In kri in voda iz strani
 Še enkrat teče za ljudi.
 Odpusti J-zus, moje zmote,
 Usmili grešne se sirote;
 Daj, da Te ljubim tukaj zdaj,
 In k Tebi pridem v sveti raj!

Marija.

Razgled po svetu.

Predarelsko. (Posvečenje nedelje. Dvoboj.) Odbor ki je pretresoval predlogo o novi vredbi deželnih strelcev, je sklenil, da naj se pri deželnih strelcih nedelja posvečuje; potem, da ne more postati ali ostati častnik ali podčastnik tisti, kateri bi se vdeleževal kacega dvoboja. To kaže, da so ondotni za-

stopniki v deželnem zboru res pravi poštenjaki in možje izmed ljudstva.

Dunaj. (Tatinski šolarji.) Zopet, kakor že večkrat, so zasačili mlado tatinsko pobalinsko derhal. Potepuhi so po prodajalnicah kradli, tatvino prodajali in izkupnino med seboj delili. Trideset tatvin, kar se je dozdej izkazalo, so po kacih treh mestnih oddelkih izveršili in za 121 gld. škode naredili. Eden je star 16, eden 14 lét, naj mlajši še le po 11 lét. — Pri tacih okoliščinah je pač prilika preišljevati, kaj je s tisto ločitvo šole od Cerkve! — Kako na Dunaju vere manjka, priča tudi to, da se je v tem stolnem mestu mesca prosinca 34 samomorov zgodilo; med njimi 11 ženskih.

Amerikanske novice. Zlato so našli v Koloradi; na nekem travniku so namreč našli 156 unc težko zlato rudo, in iščejo dalje.

V Dallasu, Tehas, je bil ob koncu jan. tolik vihar, da je naredil za 100.000 dolarjev škode.

Ali bi kazalo povedati? V Kansasu, v mestu Pleauxanton-u, je bila 18. jan. t. l. volitev župana. Ker pa tudi ženske volijo, je bil hud boj in ženske so z večino 8 glasov dobile za župana gospó Ano Austin-ovo. Mati župan je obljubila, da bo ustanovila ostrejši red pri mestnem oskerbništvu.

Pariz. (Kdo je izredil morivce?) V Parizu je lažnjiva „inteligenca“ nejevero zatrosila med delavce in drugo ljudstvo; zdaj pa okuženci morijo „inteligenco“ in kogar zadene njihovo usmertivno orožje. Usmerili so undan tistega zverskega Vaillant-a, ki je bil zagnal bombo med poslance v zbornici; zdaj pa zopet naznanjajo, da je drugi pozverinjen človek, neki Henry, vergel v kavarno „Terminus“ bombo, ki se je strahovito razpočila, ubila memogredečega delavca, 8 ljudi smertno, 24 družih pa tudi hudo ranila. Hudodelnik je še begoč dva preganjavca z revolverjem smertno ranil, on sam pa je slednjič prišel pravici v roke in plačal bo z lastno smertjo svojo hudobijo, katero so pa zadolžili tisti satanovi služabniki, ki so ljuliko sejali in jo še sejejo. Ali niso ravno tudi zbornice z brezbožnimi govori, gostilne in kavarne pa med drugim z Antikristovim časništvom — tolikrat trosivke nejeverstva?

Velik šum je v Parizu zbudil tudi bankir, ve liki slepar in poželjivec Soubeyran, ki je goljufal za več milijonov, bil tudi v mnoge druge sleparstva zapleten, in so ga une dni zaperli. O tem živinskem človeku pišejo, da ima samo v Parizu blizo dvesto hiš. Napoleon I. ni bil nikoli zemlje in persti sit; ta lakomnež pa nikoli zidovja ne; je pa tudi veliko tacih, ki niso nikoli jezikov siti, vesoljni svet bi radi s svojim lastnim jezikom napolnili; vse jezike v svoj lastni jezik spremenili, samo za resnico. luč, vero jim nič ni mar, ko je vender Kristus rekel: „Učite vse narode, Jest sem Luč svetá — Ego sum Lux mundi!“

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Seroa.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Seroa sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov, Bog dobrotno odverni od naše de-

žele poboje, umore in samomore, odpad, in brezverstvo. prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Prav goreče priporočen je v sveto molitev deček, ki mora prestati jako mučno in nevarno vratno operacijo. Zahvala za uslišanje se očitno naznani. — Dva bolnika za pomoč. — Bolna žena za pomoč, dušno in telesno

Zahvala in prošnja.

Serčna zahvala naj bo sv. Antonu Padovanskemu, na čegar priprošnje sem, v svoje veliko iznenadenje, neko zgubljeno reč tako hitro zopet našla! Veliko zaupanje imam tudi v njega, da me bo v moji drugi prošnji uslišal, da bo namreč mojega soproga, očeta štirim zapuščenim sirotam, zopet nazaj pripeljal, kateri jih je pred šestimi leti nenadoma zapustil, ne da bi se do današnjega dneva vedelo, je li živ ali mertev. Naj bi ta veliki svetnik mu sprosil milost, in da bi se zvedelo, kje se nahaja.

F. K.

Zahvala.

Mati se preserčno zahvali Bogu in blaženi D. Mariji za srečen izid pri stvari, zaradi katere je bila v velikih skerbeh.

Preserčno zahvalo za zadobljeno zdravje naznanjam Naši ljubi Gospoj presv. Serca Jezusovega in dobrega sveta, sv. očetu Farnčisku. Marija Kosernik iz Lahovč.

Listek za raznoterosti.

Ljubljana. (V prid bolnim gg. duhovnom.) O dokončevanju današnjega lista nam je v roke došel klic prevzvišenega našega gospoda kneza in škofa od 19. t. m., v katerem naznanjajo, kako so poskerbeli za bolne duhovne naše škofije. Dogovorili so se namreč s prednico usmiljenih sester, da v novi svoji hiši, blizu nove deželne bolnišnice, priredijo drugo nadstropje edino za bolne duhovne, kar bi stalo okoli 12.000 gld.; in torej gg. duhovne vabijo k prostovoljnemu darovom za omejeno nadstropje in njegovo opravo. Natanko o tem pride v obširnišem razglasu.

Bratovščina presv. Rešnjega Telesa bode prihodnji četrtek, dne 1. marca, obhajala svojo redno mesečno pobožnost pri nunah uršulinkah. Ob čertert na 7 bo sv. maša z blagošlovoma za žive in mertve ude bratovščine. Ob poli 6ih bo nemška pridiga in litanije z blagoslovoma ter z bratovskimi molitvami. Tudi je ob tej priliki skupno sv. obhajilo.

V. ó. g. Ignacij Žitnik, vikar pri stoljni cerkvi, deželni poslanec, se je 22. t. m. zopet vernil v Rim, v napravo „All' Anima,“ kjer bode ob enem nadaljeval svoje študije.

Podpisani prosí vse ude družbe „Associatio perseverantiae sacerdotalis,“ naj blagovolijo znanprej njemu pošiljati naročnino za društveni list. Ob enem vabi k obilnemu pristopu v to prekoristno duhovsko družbo.

J. Erker,
spirituval v ljubljanskem semenišču,
vodja družbi za ljublj. škofijo.

Za ciborij k Mariji Pomagaj na Brezji! Iz Razdertega: Helena Osana, 1 broš in dva uhana; Apolonija Žagar, dve kroni. — Iz Št. Vida nad Cirknico, Neža Sernel 1 krono. — Iz Begunj pri Cirknici: Marjeta in Frančiška Debovec, sestri, dva para uhanov. — Neka žena par uhanov in 1 gld. — Iz Teržiča, že druga nabirka razne zlatnine, 14 gld., med tem

1 ces. cekin in 80 gramov izveljavnega denara. Vsa čast vernim Teržičanom, ki se tako darežljivi zatekajo k svoji ljubi Materi! — Iz Šmarjete A. V. 2 cesarska cekina in 1 perstan.

Usmiljeni bratje v Kandiji so dobili dovoljenje, da smejo pri dobrotnikih nabirati milih darov za svojo napravo, in že nekatere dni biva v ta namen č. brat Filip tudi v Ljubljani. Vredni so v resnici podpore ti dobrotni bratje, ker napravo sami vzdržujejo, brez kake plače, in sprejemajo brezplačno bolnike katerih imajo že 60.

Sv. Lovrenc na Dravskem polju, 14. februar. 1894. Ravno ko to pišem, pokopavajo Martina Sattlerja v Najsbergi pri Optnijski gori, rojenega 9. novembra 1828 na Ptujski gori, za mašnika posvečenega 30. julija 1854 v Gradci v Sekovski škofiji. A potem ko se je pod rajnim Slomšekom, slovenski del Štajerske dežele z Lavantinsko škofijo zjedini in Škofovski stol prenesel od št. Andraža v Lavantinski dolini na Koroškem v Maribor in ustanovil, je stopil tudi g. M. Sattner v svojo rojstno škofijo. Več let je še ka planoval, s časom je postal župnik pri sv. Nikolaju v Monsbergu liberae collectionis episkopalis, ali po političnih spremembah 1848 je bila zala grajščina Naisberg zapnščena, razdejana in patronat slednjič od Studenčkih pogorcev kmetom izročena in od teh knezoškofijstvu prepuščen.

Iz Mariannahilla, 24. pros. 1894. Prečast. gospod kanonik! Mnoga ljubezen, katero ste skazovali našim bratom in našemu misijonu, me nagiba da Vam dobrotnikom naznanujem „tisučeri Bog povračaj“ in Vas zagotovim, da bomo hvaležno za vas molili. Morete si pač misliti, kako prehude skerbi tarejo človeka, ako mora vsak dan dušno in telesno oskerbovati do 500 redovnikov in okoli 800 šolskih otrok, in to še v tej afrikanski puščavi! Vendar ljubi Bog nam naklanja toliko dobrih duš, ki nam pomagajo s svojo miloserčnostjo, katerim Gospod plačuj tisučero tu in tam! Ponavljajoč priserčno zahvalo in prav prav ponižno priporočujoč se za nadaljno blagodušnost bivam v presvetem Jezusovem Sercu

Vaš ves hvaležni

Br. Amand,

op. v Mariannahillu l. r.

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: Monsign. dekan M. Kožuh 10 gld. — Č. g. Anton Verbaj 2 gld. — Čč. gg. kaplana Mat. Novak in Ant. Medved 5 in 3 gld. — Novakovi 2 gld. — Č. g. m. kapl. Jan. Oblak 2 gld. — Jož. Rozman 2 gld. — M. V. z namenom: naj pridni dijaki molijo za ubozega pacienta, 2 gld. — Proti „Nar. člankarju“ 12 gld. — Č. g. duh. pastir Fr. Tavčar 2 gld. — Kat. Mulej 1 gld.

Za sv. Detinstvo: Č. g. Franc Zakrajšek, kaplan v Ribnici, 20 gld. — Po Katar. Mulej 2 gld. — Uršula in Sofija Ravnák 1 gld. — Č. g. Fr. Mekinec, kaplan v Št. Vidu nad Ljubljano 46 gld. — Iz Kostanjevice č. g. kapl. Jož. Seigeršmid 7 gld. — Č. g. m. kapl. J. Oblak 6 gld. 20 kr.

Za opravo ubožnih cerkev: Iz št. Jurija 62 gld. — Čč. gg. Uršularice ljubljanske 30 gld. — Od sv. Gregorija 7 gld. 30 kr. — Z Radovice 25 gld. 30 kr.

Za afrikanski misijon: Trata po Monsign. dekanu M. Kožuhu 5 gld. — Č. g. župnik Anton Peterlin (po Blaznikovih) 4 gld. — Neimen. 4 gld.

Za cerkev sv. Jožefa v Prjedoru: „D.“ 7 gld.

Za sv. Očeta: Po Monsign. dekanu M. Kožuhu: od sv. Lenarta 10 gld in s Trate 5 gld.

Za cerkev na Brezji: „D.“ 7 gld.